

Georg Ots oli omal ajal ujujana Eesti sporditipus

Georg Ots oleks täna saanud 95-aastaseks. Ajastu hääleks kujunenud laulja jõudis enne lavale astumist teha üpris tulemuslikult sporti.

LP avaldab katkendi Vello Malkeni peagi ilmuvast raamatust, mis keskendub Georg Otsa nooruspõlvele, laulja kujunemise aastatele.

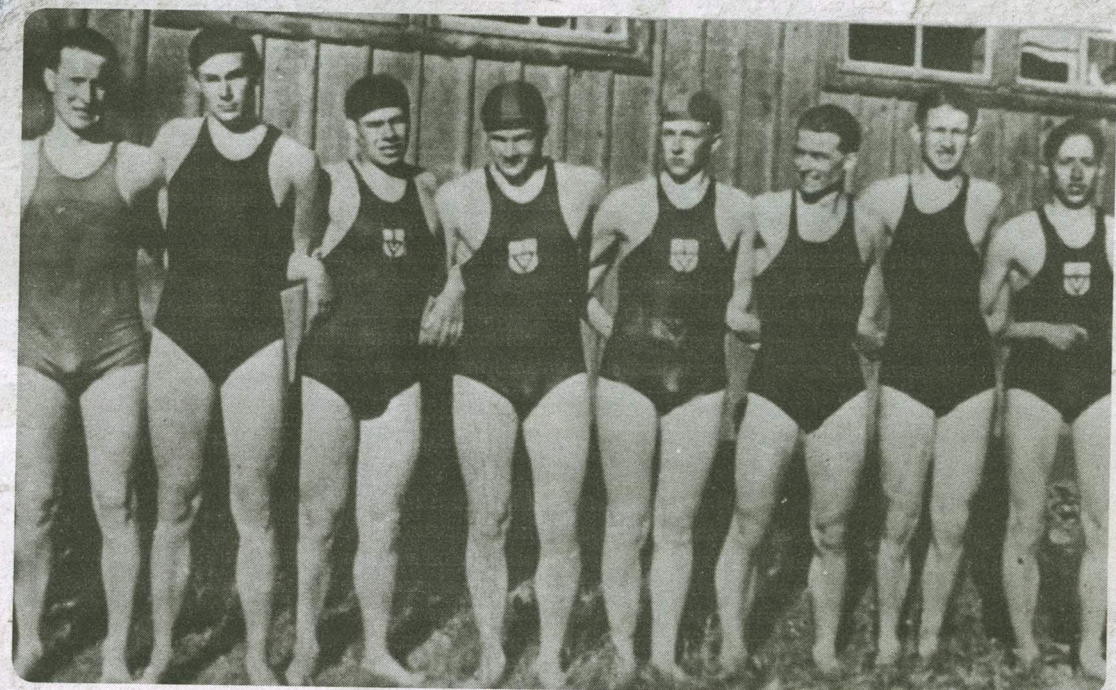
Vello Malken
lp@lehed.ee

Noorteaega teenis tulevane laulja Võrus Taara kasarmutes, kus praegu tegutseb Kuperjanovi pataljon. Igapäevasest pingelisest kaitseväge-mahvist hoolimata sai ta hommikul või õhtul Tamula järves ujumistreeninguid teha, see sai tal tavaks juba lütseumis õppides. Eesti sõjaväes oli ka üldine sporti suhtumine positiivne.

Tõnu Talvar oli 1964. aastal Võru ajalehe Tööraha Elu toimetaja ja Eesti Raadio kohalik korrespondent, ta võttis toona linti intervjuu Georg Otsaga, mis oli sel ajal suhteliselt erakordne nähtus. 4. aprilli lehes ilmus artikkel pealkirjaga „Telefonil on Georg Ots”. Selles on juttu 6. augustil 1938. aastal toimunud võistlusest, milles osavõtjad ujusid edasi-ta-

gasi üle Tamula järve. Räägib Georg Ots: „Need võistlused peeti hõbedast karikale, mille minu mäletamise järgi pani välja tollaegne kohalik ajaleht Elu. Olin Võrus aega teenimas ja käisin tasapisi treenimas. Nii pikka maad polnud elu sees ujunud. Võistlus peeti augustikuus, starti tuli kümnekond ujujat, nende seas üks naine. Ronisime rinnust saadik vette – sealt läks lahti. Üks mees alustas saja meetri tempos krooli.

Mõtlesin, et nüüd läheb asi päris hulluks – mina temaga küll sammu pidada ei jõua. Paarisaja meetri järel ta aga väsis ja katkestas. Ülejäänud ujusid lõpuni. Mina tulin esimeseks, aeg oli midagi 58 minuti ümber, täpselt ei ole meeles. Teiste ees oli mu edumaa igatahes mitu minutit. Auhinda sain vaid korraks katsuma – kohe võtsid lehemehed selle tagasi „hoiule”, soldatit ei usaldatud. Mis sellest auhinnast hiljem sai, ei tea. Meeles

Noorte meeste kristliku ühingu teateujumismeeskond 1937. a, Georg Ots on vasakult teine.

on veel ka see, et võistlusjuhendi järgi pidi tema jäädavaks omandamiseks kaks korda esikohale tulema.”

Tõnu Talvari küsimusele „Kas julgustus ka kaasa sõitis?” vastas Ots: „Kaks paati. Ühes neist istus ka tollaegne Kalevi treener [Herbert] Rahman, kes mind tundis.”

Teist võimalust võita ja karikas jäädavalt endale saada aga ei tulnudki, sest Eesti ja kogu Euroopa jaoks algasid segased ajad. Võru Taara kasarmutesse tulid 1939. aastal punaarmeealased.

Kirjeldatud ujumisevõistlusele järgnes kaks aastat kadetiaegga kaitseväes, mis jagunes kahte ossa – esimene ehk aspirandiaasta lõppes eksamitega, pärast mida läks enamik reservi lipnikuna. Portupeeaspirandiks võe-

ti eksamite ja katsetega. Sinna oli kõva konkurss, mille Georg Ots tegi läbi edukalt.

Muusikateadlase Helga Tõntsoni küsimusele, mida on sport Georg Otsale andnud, vastab laulja nii: „Esiteks, laulusolistide päevakavva kuuluvad hingamisharjutused kopsumahu suurendamiseks. Minul pole tarvis olnud neid teha. Teiseks, lava nõuab vaba esinemist ja liigutuste kindlust.

Mind on selles abistanud sport. Kolmandaks, näitlejakutse üks tähtsaimaid eeltingimusi on kollektiivsus. Mul on veel selgesti meeles, kuidas Elvas meistrivõistlustel ujusin 4 x 200 m vabauju-

Ajastu hädadeks kujunenud laulja jõudis enne lavale astumist teha üpris tulemuslikult sporti.

LP avaldab katkendi Vello Malkeni peagi ilmuvast raamatust, mis keskendub Georg Otsa nooruspõlvele, laulja kujunemise aastatele.

Vello Malken
lp@lehed.ee

Noorteaega teenis tulevane laulja Võrus Taara kasarmutes, kus praegu tegutseb Kuperjanovi pataljon. Iga-päevasest pingelisest kaitseväe-mahvist hoolimata sai ta hommikul või öhtul Tamula järves ujumistreeninguid teha, see sai tal tavaks juba lütseumis õppides. Eesti sõjaväes oli ka üldine sporti suhtumine positiivne.

Tõnu Talvar oli 1964. aastal Võru ajalehe Tööraha Elu toimetaja ja Eesti Raadio kohalik korrespondent, ta võttis toona linti intervjuu Georg Otsaga, mis oli sel ajal suhteliselt erakordne nähtus. 4. aprilli lehes ilmus artikkel pealkirjaga „Telefonil on Georg Ots“. Selles on juttu 6. augustil 1938. aastal toimunud võistlusest, milles osavõtjad ujusid edasi-ta-

gasi üle Tamula järve. Räägib Georg Ots: „Need võistlused peeti hõbedast karikale, mille minu mäletamise järgi pani välja tolleaegne kohalik aja-leht Elu. Olin Võrus aega teenimas ja käisin tasapisi treenimas. Nii pikka maad polnud elu sees ujunud. Võistlus peeti augustikuus, starti tuli kümme-kond ujujat, nende seas üks naine. Ronisime rinnust

saadik vette – sealt läks lahti. Üks mees alustas saja meetri tempos krooli.

Mõtlesin, et nüüd läheb asi päris hulluks – mina temaga küll sammu pidada ei jõua. Paarisaja meetri järel ta aga väsis ja katkestas. Ülejäänud ujusid lõpuni. Mina tulin esimeseks, aeg oli midagi 58 minuti ümber, täpselt ei ole meeles. Teiste ees oli mu edumaa igatahes mitu minutit. Auhinda sain vaid korra kat-suda – kohe võtsid lehemehed selle tagasi „hoiule“, soldatit ei usaldatud. Mis sellest auhinnast hiljem sai, ei tea. Meeles

Noorte meeste kristliku ühingu teateujumismeeskond 1937. a, Georg Ots on vasakult teine.

on veel ka see, et võistlus-juhendi järgi pidi tema jäädavaks omandamiseks kaks korda esikohale tulema.”

Tõnu Talvari küsimusele „Kas julgestus ka kaasa sõitis?“ vastas Ots: „Kaks paati. Ühes neist istus ka tolleaegne Kalevi treener [Herbert] Rahman, kes mind tundis.”

Teist võimalust võita ja karikas jäädavalt endale saada aga ei tulnudki, sest Eesti ja kogu Euroopa jaoks algasid segased ajad. Võru Taara kasarmutesse tulid 1939. aastal punaarmeeelased.

Kirjeldatud ujumisvõistlusele järgnes kaks aastat kadetiaega kaitseväes, mis jagunes kahte ossa – esimene ehk aspirandiaasta lõppes eksamitega, pärast mida läks enamik reservi lipniku-na. Portupeeaspirandiks võe-

1937. a Narva-Jõesuus: Tamara Viikholm, Margot Laane, Georg Ots ja tema õde Maret.

ti eksamite ja katsetega. Sinna oli kõva konkurss, mille Georg Ots tegi läbi edukalt.

Muusikateadlase Helga Tõntsoni küsimusele, mida on sport Georg Otsale andnud, vastab laulja nii: „Esiteks, laulusolistide päevakavva kuuluvad hingamisharjutused kopsumahu suurendamiseks. Minul pole tarvis olnud neid teha. Teiseks, lava nõuab vaba esinemist ja liigutuste kindlust.

Mind on selles abistanud sport. Kolmandaks, näitlejakutse üks tähtsmaid eeltingimusi on kollektiivsus. Mul on veel selgesti meeles, kuidas Elvas meistrivõistlustel ujusin 4 x 200 m vabauju-

mise viimases vahetuses. Meeskonnakaas-lased olid teinud mulle paraja edumaa, kuid konkurentide ankrumehena startis Egon Roolaid (19-kordne Eesti meister, olümpialgi käinud atleet – toim). Jõud oli sootuks otsas, kuid finišisse jõudsin siiski käelöögi võrra varem. Individuaalalal poleks nii suutnud pingutada”. LP

Veider lugu karikaga

Karikas, mis oleks õigupoolest pidanud Georg Otsale kuuluma, sai ujumisvõistluse auhinnaks üpris imelikku teed pidi. Üks Võru kullasseppadest olnud agar lehes Elu kuulutaja, aga saanud ikka võlgu. Ühel päeval selgus aga, et raha tal kuulutuste eest maksmiseks polegi. Pakkus viimaks kroonide asemel karikat ja toimetuse arvas,

et hea seegi, ning võttis pakutu vastu. Mida aga karikaga peale hakata? Otsustatigi (küllap oma lehe reklaamimise eesmärgil) teha üle Tamula järve ujumise võistlused, mille võidumärgiks võlakarikas saigi. Viimati olla karikat nähtud juunipööramise aegu Elu toimetusega ühe katuse all asunud tolleaegse Isamaaliidu osakonna ruumides.

Darimad spordihotkud

21. 01. 03

